Despre Muzeu în două vorbe

1982 a însemnat anul de naștere al Muzeului Universității de Arhitectură. Emblematic poate, acesta a pornit mai ales de la actul demolărilor, care erau foarte frecvente în perioada respectivă, de la faptul că dispăreau, fără să lase urme, valori arhitecturale importante și de neînlocuit. Atunci am plecat de la ideea recuperării unor elemente de detaliu și am ajuns până la urmă, la un fel de punere laolaltă care s-a dorit să fie un muzeu. Sigur că începuturile au fost pline de peripeții, locul a funcționat, la vremea respectivă, ca laborator-muzeu pentru a nu avea nevoie de alte aprobări. A mers o perioadă ca un fel de colecție de exponate, la scară mică, bineînțeles, pe considerentul că aveam datoria să păstrăm măcar fragmente, urme ale unor edificii importante de arhitectură, care dispăreau peste noapte. Lor li s-au adăugat machete ale unor clădiri și elemente de construcții cu semnificație pentru arhitectura românească și internațională, diferite documente, fotografii din arhive personale ale arhitecților, schițe, desene, planșe ale unor proiecte, cărți etc.

Toate acestea au fost posibile atunci și pentru că sala de modelaj rămăsese neutilizată – modelajul ca materie, dispăruse. Spațiul era reprezentativ, înalt, boltit, cu coloane enorme din piatră și merita pus în valoare într-un fel deosebit. Noi, la vremea respectivă nu aveam o părere foarte clară despre ce o să însemne acest muzeu. Cu timpul lucrurile s-au coagulat, iar acum cred că anii care au trecut au demonstrat valoarea unui

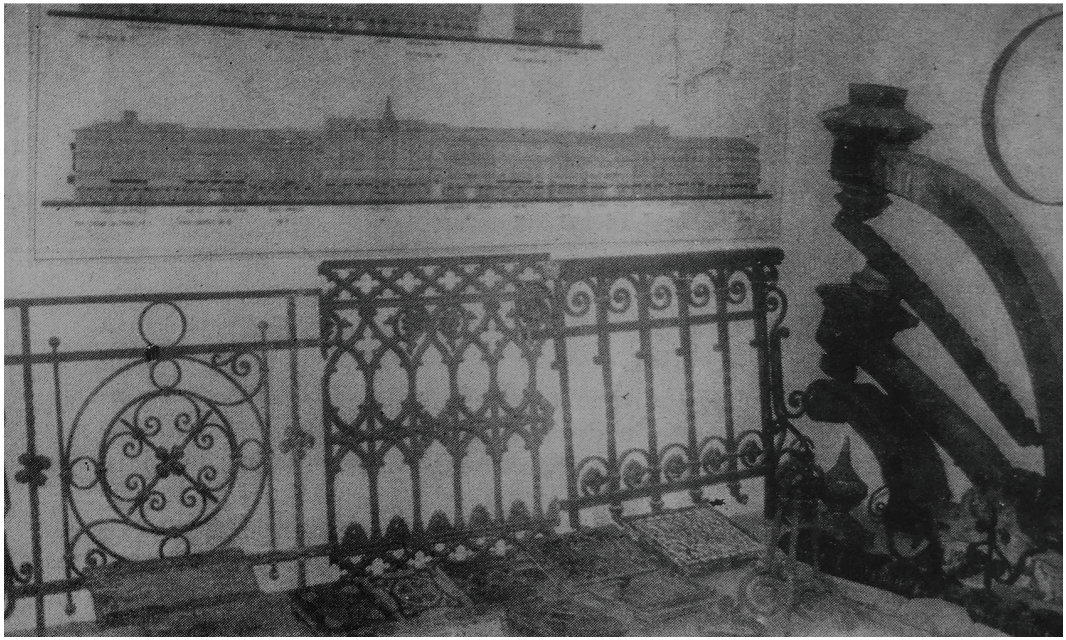

asemenea loc în viața Școlii: un loc-eveniment care făcea recurs la istorie și o prezenta viu, cu dovezi, chiar dacă absolut lacunar.

Redeschis în 2014 prin străduințele unor tinere cadre didactice, după un răstimp în care clădirea s-a consolidat, el prezintă acum o altă imagine, devine un spațiu complex, al memoriei Școlii și, prin ea, a breslei. Muzeul de azi, mai puțin adresat detaliului sau monumentului de arhitectură, prezintă mai curând evoluția Școlii, a învățământului de arhitectură din România, cu dominantele și tendințele pe care le-a avut în decursul anilor. Ani cu care iată că ne mândrim, acum când Școala aceasta a ajuns la vârsta de 125 de ani, ca Şcoală de Arhitectură de sine stătătoare.

Am considerat că dacă patrimoniul universal este cunoscut de studenții de la Arhitectură, dacă clădirile de mare importanţă care au făcut istorie împreună cu autorii lor, sunt deja lucruri asimilate, era de datoria noastră să întregim colecțiile Muzeului Școlii cu elemente care să însemne pentru noi un remember perpetuu al istoriei noastre.

Așa se face că acum muzeul arată altfel. El a fost extins cu Galeria Arhitecților Români Creatori de Patrimoniu, un spațiu care face o incursiune în istoria arhitecturii românești moderne și a autorilor săi și care a devenit un instrument pedagogic important pentru studenții de la Arhitectură, precum și cu o pinacotecă ce adăpoatește lucrări de artă plastică realizate de arhitecți. Am socotit că dacă omagiem creatorii de patrimoniu, putem să amintim și de creatorii de artă, dintre arhitecții care au făcut carieră, sau au făcut Școală în zona artistică, în pictură, în acuarelă, sau în sculptură și am întregit muzeul cu un loc în care am expus astfel de lucrări. Pinacoteca a pleacat de la o donație a unui absolvent al Școlii noastre, din anul 1948, care a lucrat în Brazilia și care ne-a donat o importantă colecție de pictură. Am speranța că și alți arhitecți-artiști, rătăciți pe diverse meleaguri, vor ajunge cu vreo piesă în muzeul universității noastre, în sala consacrată pentru această formă de exprimare artistică.

Bucuria noastră a fost foarte mare, când deschizând Muzeul pentru Noaptea Muzeelor, am constatat că a fost vizitat de peste trei mii de persoane, ceea ce ne-a confirmat locul lui în cadrul traseelor culturale ale Bucureștiului.

Încet dar sigur, Muzeul nostru intră nu doar în istoria Școlii pe care o prezintă cu documente, ci și în cea a orașului pe care, chiar dacă îl privește cumva, doar indirect, îl omagiază în felul său.

Prof. dr. arh. Emil Barbu Popescu
Președinte onorific al UAUIM

